

14-ik szám.

Április 2-án 1870.

Megjelenik minden szombatnapon másfél iven sokféle képekkeléltáva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.-decz. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáraknál.
 Kiadó-hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.
 Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7. kr.

XXI. kötet.

Miniszter Lónyay gesticulatiói, egyetlen beszéde alatt ,feljegyzé leghivebb bámulója Tallérossy Zebulon.

Feláll. Lábát megveti. Haját elsimitja. Márto-
 gatja magát. Öklével vállán keresztül dob
 hátrafelé. Orrát meghuzza. Kezét szétveti. Te-
 nyerét feltarja az égre. Papirosaira csap. Kezét
 altestén imára kulcsolja. Felkap egy könyvet.
 kifordítja, befordítja. Vállait felhuzza. Leguggol.
 Komplimentet csinál. Háta mögé kap. Két keze
 mutató ujjával feltartja az eget. Szakállát meg-
 vakarja. Mind a két kezét rázza. Állát tenyerébe
 fogja. Ujjait homlokára teszi. Jobb vállával, bal
 vállával balanceiroz. Fülét vakarja. Száját hü-
 velyk és mutató ujjával befogja. Mind a két
 keze ujjával czapfenstreichtot ver. Tenyereit ki-
 terjeszti. Czombjaira csap. Karjait összefonja
 váll emelve. Kezeit gyomra fölöt kulcsolja
 imára. Karikát csinál a két kezével. Idealis pa-
 mukot gombolyit. Nyakravalóját balkezével
 megtágitja. Kezeit tomporáira feszíti. Zsebken-
 dőjével megtörli kezét. Nyakravalóját két kézzel
 tágitja. Kezeit zsebébe dugja. Felkap egy irást.
 Kezét irásostul hátradobja. Hátat fordít. Tóth

Vilmost kapacitálja. Diadallal visszafordul.
 Hasával előre taszit. Nyakravalója másliját újra
 bogozza. Öelve átkarolja a világot. Minden uj-
 jával villámlik. Mutatóujjával a levegőbe szur.
 A könyökével taszit az ellenzék felé. Meggör-
 bitett mutató ujjával hivatgatja elő a háta mögöl
 az argumentumokat. Ujjával trillázik. Térdeit
 meghajtja. Tenyerébe csap. Hüvelykujja begyét
 megnyalja. Tarkóját két kézre fogja. Asztalára
 támaszkodik. Keresztet csinál széttárt karjaival.
 Derekat megtámasztja hátrafesztett két tenye-
 rével. Homlokán klaviroz. Most végre fegyvert
 ragad, felkap egy plajbászt. Saját fülét megfe-
 nyegeti a plajbásszal. A plajbásszal megszur-
 kálja bakombartját. A plajbásszal dobolni kezd.
 A plajbásszal felcsapja az előtte fekvő bünös
 iratokat. A plajbászt önkeble ellen irányozza. A
 plajbásszal rögtön és merészen keresztül döfi
 az ellenzékét. Mosolyog, vállat von, megfordul,
 leül és gróf Andrassyval kezét szorít. Ez aztán
 a nagy orator.

Tallérossy Z.

P a p h a l á l .

Rómában, hej, a minap
Hajba kapott a zsinat.
Porzott a sok reverenda,
Bennük pedig a leventa!

Mert a többség ostoba
Törvényt, rendszabályt hoza:
Ellentmondott sok demokra.
— Nekünk nem kell. Fel, birokra! —

S Piusnak ront Strossmajer:
— Ősém agyagos, na jer! —
S megrázza a pápát főtől,
Hogy az nagyon szüköl, hőköl:

„Csalhatlanság, jaj, segits!“
De lezugták őt: — Nye kries!
Vágyol lenni csalhatatlan?
Lássuk, vagy e halhatatlan!

„Tamen rogo, amice,
Finem bene respice!“
Zug az aula, mint a corzó,
Repül tinta, penna, porzó.

Csinálnak csihipuhit,
Mely sok hátat megpuhit.
Jó eszköz az e szent célnál,
Hogy püspök püspököt — bér má l.

Vörös kardinál kalap
Hever az asztal alatt.
Mellette meg a gazdája.
Aranyszín lett a csuhája.

Desperál Simor, Hajnald:
— Nem érjük meg a hajnalt!
Falcinelli, és Capálti
Négykézláb kezd rugkapálni.

Pápapárti üstököt
Czibálnak balpüspökök.
Egy egy nagy orr nagyot koppan.
S orrolnak még annál jobban.

„Oda hired, Vatican!
Nincs e sebre patikám!“
S a csalhatatlan csalafinta
Meglapul mint palacsinta.

De ráakadt egy barát,
S beveré a tiarát,
Hogy álláig lecsuszódva,
Füle látszott csak alóla.

Egy másik is oda lép,
S elharapja a fülét.
Csak az gyógyir most sebére:
„Jut is, marad is belőle.“

Don Pedró Bajuszkádó.

Sajtóvétkezőknek.

Ezentul ugy sajtóvétkezzél skribler,

Hogy a miniszterelnök az országházban
megszid.

A honvédelmi miniszter kihívés meglő.

A pénzügyminiszter megbirságot.

A igazságügyminiszter becsukat.

A belügyminiszter megcsapat.

Festetics parasztságodtól megfoszt s fel-
dekorál.

A közlekedési miniszter per Schub elto-
lonczoz.

A kereskedelmi miniszter elád a töröknek.

S a kultuszminiszter még a paradicsomból is
kiátkoz!

Rómából.

A pápára kisütötte valaki, hogy zsidó. Most
már elhisszük, hogy csakugyan — csalhatatlan. Ha-
nem ha mi elhisszük is, kérdés hogy az egyházre-
form létesítésének azon esetlegességében, ha a coe-
libatus eltöröltetnék, elhisi-e ezt — a felesége.

A vén „Napló“ zérusához.

Jött pediglen neki nagy „czikkekezhet-
nékje;“

Czikket akart írni Kossuth levelére.

Hogy illik ez össze: sarkantyú, példa —
frakk...?

Czikket akart írni, lett belőle czikk-
czakk.

Az alkudozás.

Lánczid-Director. A ki vesz, annak lesz. Tessék szép lánczid! Echt anglus munka. Nem adhatom alább hat millió forintnál. Magamnak többé van. Nur wegen Übersiedelung nach Wien adom el. De sülyedjek el, ha hatmillió hatszázezer forintnál alább adhatom.

Finánczminiszter. Miesoda vakmerőség ez. Még hatmillió hatszázezer forintot kérni! Ha nem adod hét millióért a lánczidadat, visszaviheted. Tanuld meg, hogy urral van dolgod.

Lánczid-director. No, hogy ne mondják, hogy drága vagyok, hát nem bánom, odaadom hétmillio hétszázezer forintért, de azon felyül egy krajczárt sem fogadok el.

Fináczminiszter. Ejnye ilyen-amolyan! Még velem mersz tréfálni? Most egyszeribe nyolcz milliót kapsz, ha még soká ingerkedel velem.

Lánczid-director. Jaj! inkább mingyárt kilencz milliót kérek, csak meg ne tessék reám haragudni.

Országgyűlés.

III.

Hrabár Manó.

Karzatról honhölgyek hadiszemlét tartva,
Nagyon fölfegyverzik szép szemük a harcra.
Sok a látéső, táveső, lorgnett, gukker, czvikker.
Honatyák lángolnak ily szemtüztől, zikher.

Jaj! de kis kezekből egy cső csak lepotytyan.
Jaj! a Manó bubját beüti legottan..
De vastag ez a fej. Nincs baj. S ő szólt bátran:
— Azután mondják, hogy nem nőt be fejlődnyam!

IV.

A közös baj.

Simonyi Lónyait hogy interpellálja,
Az az utját neki egyszerűn bevágja:
— Mikor a miniszter be vagyon rekedve,
Hasszas válaszokra se hangja, se kedve! —

S hogy Simonyi megint Hollánt veszi elő,
Ez viszontag, helyes eszme menetre jó:
— Tessék szorongatni másat, akárkit bár,
De nem válaszolhat, ha náthás, — a titkár!
Don Pedró Bjuszkádó.

Vipera-csipések.

— Rómában egy püspök ökröknek deklaráta a szent atyákat; magát is odaértve.

„Az egyház — ugymond — egy szekér, mit a püspökök, a befogott ökrök vontatnak, s a mely szekér kocsisa a — pápa.“ Ipsissima verba!

Jó lenne ezt a püspököt mondani ki esalhatatlannak — a pápa helyett.

— „Borsszem Jankó sajtó-pöre s fölmentése után a Maurdeunt-féle pörben ítélő esküdtszék kinyilatkoztatta: hogy lady Maurdeunt is azért menték föl, mert a dologban nyomda-hiba fordult elő.

— Berezik Árpád kinyilatkoztatja általunk az „Üstökösben“ (Andrássy gr. kedvencz lapjában): hogy az ő „Kétkedője“ voltaképen nem 67-diki kiegyezkedés boldogságában és boldogításában kétkedik; továbbá: hogy az ott előforduló Verebélyi a legcsekélyebb vonatkozás sem akar a sátoralja-ujhelyi vadászra lenni.

— Török gyógyszerész igen tévesnek mondja azon hirt: mintha Szász Károly székfoglalója

alkalmából minden rhebarbarai készlete elfogyott volna. Közöljük e nyilatkozatot a n. é. közönség megnyugtatósaért.

— A Hollán-affaire alkalmával azzal argumentált a jobboldal a bizottság kiküldése ellen: hogy az Angliában nincs szokásban. Igen ám! De Angliában az sincs szokásban, hogy ily csigaléptekkel haladjanak egy vesztegetési kísérlet tisztázásánál.

— Simonyi Ernő oly hoszu novellát terjesztett be az országgyűlésnek, hogy „folytatása következett.“ Szerencséje Simonyinak hogy nincs előleges censura!

Lónyai álbumbába.

„A rekedtség mindig a rossz hang prologusa.“

Shakespere.

Bolondgombák.

Böngészte: V i p e r a.

Téli kép.

Száraz csöppekben hull a hó,
Sántitva vágat ott a ló.....
Amott diderg egy kandaló,
Ölében megfagyott — karó.

Sonett.

A tüzes vas éget,
Szeret szívem téged....
Egy nagy fazék lencse,
Szeretsz-e még Julcsé?

Schwarz Gyula.

Szól Gyula: tisztelt ház! ma rövid leszek! Ámde azonnal
Nem tartotta szavát, tartva szavát, de sokat.

A márczius 30-ki ülésből.

(relatió.)

A pénzügyminiszter beterjesztett egy törvényjavaslatot az államszámvevőszékről, melynek olyan elnöke legyen, a melyet ő akar.

A képviselőház mind az osztályokban, mind a plánumban ezt akkép módosítja, hogy az államszámvevőszék elnöke olyan legyen, a melyet a képviselőházi kormánypárt akar. A miniszterium ehhez hozzá járul.

A felsőház újra akkép módosítja, hogy az államzámvevőszék elnöke olyan legyen, a milyet a felsőház akar. A miniszterium ehhez is hozzájárul s ennélfogva a képviselőházi kormánypart is magáévá teszi.

A képviselőházi teljes ülésben aztán a baloldal leszavazza mind a kormányt, mind a kormánypartot, mind a nagyméltóságu főrendeket.

Igy lehet egy csapásra — három legyet ütni.

A karzaton.

Vidéki a tyafi. Hát hol van az az akusztika, a mit olyan sokáig építettek? Nem látom sehohol.

Napi hír.

Andrássy Gödöllőn snepfet, Montpensier Maridban bakot lött. Szerepeserének is beillik!

Április 1.

— Lónyai nem megy Bécsbe; mert jobb Pesten deficittel rendelkezni, mint Bécsben semmivel sem.

— Kerkapolitanus nem akar Budán miniszter lenni, mert akkor ki lenne a honvédelmi titkár!

— Andrássy gróftól egy 49-beli orosz operista kért penziót, de elutasította.

— A pápa a csalhatlanság ellen nem enged többet szólani, mert még Őt is átcsalják az ellenzékhez.

Rosz szokások.

A mindennapi életből kiböngészte Mephisto.

Az emberek annyira tele vannak lépten-nyomon rossz szokással, hogy már csupa szokásból sem tűnik fel nekik pl. az, hogy egymásnak télen, nyáron „jó napot“ kívánnak, holott egy júliusi nyári napon sokkal inkább volna helyén „jó árnyékot“ kívánni.

Ilyen rossz szokás az is, hogy a nemzeti színházban magyarul énekelnek; énekelnének oroszul, akkor talán jobban megértenénk.

Hasonló rossz szokás az, hogy sok ember találkozás alkalmával oly mélyen emel kalapot, mintha a pesti utcza sarát akarná felmarkolni vele; pedig nagyobb előnyére válnék, ha a fejét emelné kissé magasabbra.

Nem kevésbé rossz szokás az, hogy az ember valahányszor náthás, mindig otthon felejtí a zsebkenőjét; pedig jobban szeretné az orrát hagyni otthon.

Sok embernek az a rossz szokása is van, hogy

ha valami bolondot mondott, a fülét vakarja, holott inkább vakarhatná olyankor a nyelvét.

Sok országgyűlési szónok meg azzal a rossz szokással bir, hogy ebéd előtt szónokol; ha délután beszélne, legalább nem rontaná el senkinek az appetitását.

Azután nagyon rossz szokás az is, hogy a műkedvelői concertek jegyeit épen böjtben hordják a nyakunkra, mikor az embernek imádkozni kellene, nem pedig — káromkodnia.

De mindezeknél rosszabb szokás az, hogy Andrássy és Hollán, Lónyai és Tóth Vilmos mindig akkor — (csitt! erről nem szabad szólani, mert háromszorosan verne meg érte — a legujabb rossz szokás.)

Az „Üstökös“ levél-gyűjteményéből.

Oszkár Leonának.

Tiéd az ég, s a földnek bája;

Tiéd az örök ifjúság fája.

Tiéd a lilium szépsége,

Tiéd Lukrétia erénye!

Tiéd a szépség, s a kellem

S mi több, tiéd szerelmem!

Leona Oszkárnak.

Ha enyém az ég, s a földnek bája,

Ha enyém az örök ifjúság fája,

Ha enyém a lilium szépsége,

S Lucretiának erénye,

Ha ura vagyok én szépségnek, kellemnek:

... Mi hasznát venném én akkor szerelmednek?

Szerkesztői subroza.

— Énekek éneke az orrok orráról. Szent Dávid óta első kísérlet e genreben; csak hogy egészen ó-testamentomi komoly hangulat ömlik el rajta.

— Max von Maszk. Nix nux.

— Pakfong trombita. Az látszik rajta, hogy pakfong, de trombitának, nagyon is gixer hangokat ad.

— Komoly dolgok. Az igaz!

— ABCD-nek. EFGH.

— Cselebizád. Csele biz nem ád!

— Vessünk fátyolt. Kedviért erre a versre is vetünk.

Az ingyen képviselőház.

A multkori zárt ülésben indítványba hozta valaki, hogy a képviselőknek nem kellene napi-dijakat kapni.

Illusztráljuk, milyen lesz az a képviselőház, a melyben ingyenülő képviselők laknak.

Először is csak kétféle osztály tagjai fog-nak benne részt venni: nagy urak, a kiknek az a mostani öt forint akár ide, akár oda; és mok-rák, a kik délelőtt szavaznak, délután fát vág-nak, úgy éldegélnek.

A nagy urak képezik a jobboldalt, a mok-rák a baloldalt.

A gyűlésen jó, ha ötvenen megjelennek, mert minden embernek van valami el é b b v a l ó dolga, mint a padot nyomni.

Elnök minden ülésben sorshuzás utján fog jegyzőt, s néha talán olyant is, a ki fogal-mazni tud.

A ház több izben megújítja azon határoza-tát, hogy gyűlés előtt ne egyék senki foghagy-mát; de sanctiót nem talál rá.

Apródonkint, a mint az uri rendbeli kép-viselők főispáni, osztálytanácsosi, septemviri s más egyéb hivatalokba kineveztetnek, megüre-sült helyeikre (kilátás hiányában) új uraság nem vállalkozván, azok jobboldali mokrákkal töltetnek be. Előkerül a litvinovicz-banda, mely a püspök intésére szavaz, ásít, és vivátoz.

Mikor névszerinti szavazás van, a pártve-zérek előre kihirdetik, hogy az együtt szavazók meghivatnak ebédre, különben senki sem jön.

Mihály mester engedelmet kér a háztól, hogy szabad legyen neki ott a házban a csizmát varrni, mert különben dolga mulik. Megadatik neki, csak az kívántatik, hogy mikor valaki valami jót mond, ne zuhogjon nagyon a mus-tával.

A pénzügyminiszter, valahányszor adópót-léket akar megszavaztatni, e y perczent sápot kínál a rászavazóknak, úgy szinte minden vasút társulat, mely az államtól kamatbiztosítást kér,

a megszavazó képviselőknek nyomatékos dou-ceurókat osztogat.

Ez által a képviselők bele izlelnek a borra-valóba.

S minthogy enni ugyan nem, de inni an-nál inkább kapnak, tehát igen jukundus tilése-ket tartanak.

Egyszer aztán a jobboldali ruthenek úgy betalálnak rugni a legujabb vasuti borra-valótól, hogy a sessióban szívük hajlamát követve, meg-győzetnek a baloldali mokrák ékesszólásától, s nem hallgatnak se püspökre, se miniszterre le-szavazzák a mokrákkal egyesülve az egész jövő esztendei budgetet és ujonezállítást.

Arra a miniszteriumot megbuktatják a financzminiszter tárczáját elveszik, az elnököt kiűbőbják, Pulszky promontoriumát betörik s a buffetben minden sonkát prédára bocsátnak.

Melyet is nagyon nehéz lesz lestenografáz-ni, és jegyzőkönyvbe venni.

Sciralmone di Gerusalemme.

Grand opera taliana, di Signore **Mephisto**.

Atto primo ed ultimo.

SIGNORE GEDINI (Eduardo senza Cunigunda)

Signori, signorini,

Io sono Gedini!

Meine Herren und Damen,

Si non è vero, è kellemetlen taugen!

Abbiamo un buon minister,

Kiről járnak hírek sinister.

Azt povedálja philister:

„E' bon uomo, ma viel iszt er!“

Io so, che questo non è vero,

Ma publicum è severo,

E per illa cosa

Io propono una dosa

Di medicamento, qui se chiama:

„Purgatoria vizsgálatiana“.

CHORO dei femini e fanciulli:

Das iszt ja áner fon unzere Lájt, an elter,

Darum óhne czvajfel hat Reht er!

DOTTORE SCIOMA DI SCICI alleopatho, presidente della consultazione

E ben mi carí signori,

Minori, maggiori,
Síte dottori,
Gyógyítáre hamáre
Questo titkáre.

Signorina EMERITA MICO, la sposa del sgure Paraplui
Ollano.

Onorata casa,
Questo è odorata cosa,
Ma io sono la sposa
Dolorosa
Di questo signore Ollano
E non voglio, che alláno
Sul suo nyakáno
Io so, che fáce
Azért hát tace.

Con questo medicamento
Nye robtye tolco lamento!

CHORO dei femini e fanciulli:

Da habmersz!
Der spriht ja vider andersz!

Dottore ESTANI DI PATTANI (perante della Patti; che
prova anche la sua dulce voce.)

De nem oda Buda,
Zálogban a buda,
Lyukas már a dudu,
S hogy lyukasabb ne legyen
Vizgálatot tegyen.
Mingyár itt e helyen
Vizsgáljuk meg úket.
A ki nem ért: süket!

Signore OLLANO. — il impaziente paziente: (si leva, e
fa mina di parlare.)

CHORO UNIVERSO

Tilinkóban fuj a szél;
Szélfuvásra nóta kél!
Kovaköre üt aczél:
Az ütésre szikra kél.
Kél a nóta, kél a szikra
Paraplui kél a sikra!

Signore PARAPLUI OLLANO (piangendo)

O barbari feroci!
O spietati duri!,
O inumani!, o sanguinari!,
O crudeli!, o orribili!
O! o!! o!!! o!!!!

CHORO dei femini e fanciulli

Na saucz ten ármen klajnen Knáben!
Tén ti ta szó ssekiret háben!

Signore PARAPLUI (sempre piangendo)

Si, si signori, sekirt habensz mih,

Az szörnyü! terrribile! fürhterlih!
— Io sono molto maloroso,
Furioso, scandaloso!

CHORO dei femini

Il povero fanciullo!
Lulli, lulla, lullo!

Signore OLLANO (singhiozzando)

O prego signori, suplico,
Imploro te sposa mia Mico!
Ed ogniuno; qui mio amico!
Abbiáte compassione!
Onorata consultazione!

O grand paura, di questo állat,
Qui se chiama vizsgálat!

CHORO dei femini e fanciulli:

Er bitt ja szo sén
Szo laszmer in gén!

Signore PARAPLUI (con lagrimi di gioja.)

Si, si, signori, cosi è bene
Mert hiszen még csak az kéne,
Hogy engem helyezzetek ilyen páczba,
A milyen még nem volt talján szinházba'!

CHORO:

Di klajnen Spatzen fengt man,
Di grósznen laszt man laufen!

Signore OLLANO (pregando, piangendo, ridendo.)

Si, si, signori, io sono grande
Azért lasciate mi laufande.
Rimane tutto in statuquo ante
„Lasciate“ à detto anche Dante.

CHORO: No alzo gut szo szoll esz szájn;

Vir szán ja grósz, und té szán klajn!

Signore PARAPLUI (fa un salto di gioja e corre
a piu potére.)

IL PUBBLICO: Hahaha! Hahaha!

(La cortina tomba. Finita la comedia.)

Körlevél.

Kurrentáltatik Kossuth Lajosnak oly levele,
a melyre a jobboldali sajtó ki nem sütötte, hogy ez a
leggyengébb.

A német-olasz operában.

Verdista: Nos mit szól ön ehez a nagyszerü
előadáshoz?

Wagnerista: Hát azt mondom, hogy mégis
jobb ezt végig halgatni, — mint süketnek lenni.

Uj nóta.

Hogy a honvéd koldulni jár,
Hintóban ül a Bach-huszár;
Hogy Mikó gróf mégis „marad“,
Bár nem taps az, a mit arat;
Hogy Ivánka Zsiga nyelve
Mindig jól van meghegyelve;
Görnyed vállunk, rajt a quóta:
Mindez igen régi nóta!

Hogy amaz orr mint egy keszeg,
Folytonosan nyüzsög-pezség;
Andrássy gróf hogy sokat ér,
Sok czeres bankójaér;
Hogy a talján stagióni
Ismét nálunk lett maródi,
Salvi a megmondhatója:
Mindez igen régi nóta!

Hogy a pápa Rómájában
Most is, folyton bolond-bál van:
Kankánt tánczol a sok atya,
Majdesak hogynem kapnak hajba;
Nagyharangnak Besze Jánost,
(Azért nincs itt nesze már most!)
Hogy megvette tőlünk Róma:
Mindez igen régi nóta!

Párbeszédék.

Maecenás: Ugyan hova siet már olyan nagyon. Maradjon még.

Művész: Nagyon szívesen maradnék, de félek, hogy elkésem a hangversenyről; pedig én játszom az első trióban a hegedűt.

Maecenás: Na bizony nagy baj is az oly művésznek, mint ön! Hát, ha elkésik, egy kicsit gyorsabban játszik, s majd utoléri a többit.

Kapitány: Azt szeretném tudni Jancsi, mi a mennydörgős multságért iszol te éhomra anynyi pálinkát?

Káplár: Jelentem alássan kapitány ur csak egy pohárral iszom én éhomra! a másik pohár már nem talál üres gyomrot.

Kapitány: De hát akkor minek iszol második pohárral?

Hogy a Tökszem, az a János,
Szép, szemérmes, szende, bájos;
Hogy a Bourbon, az a herczeg,
Már ezután so'se henczeg;
Hogy a Lónyaj, az a Menyhárt,
(Ej de jó rim erre: „menj hát!“)
Hogy mégis itt van a Lónya:
Mindez igen régi nóta!

Hogy a Péter Bonaparta,
Ugy kisütni nem akarta:
Noir Victor csak az oka,
Hogy oly tüzes lett — pisztolya;
Hogy kitört a krízis Bécsbe,
Hogy beletört Giskra — kése
Lónyay tud többet róla:
Mindez igen régi nóta!

De hogy végre már — belátva! —
Egy püspök azt predikálta:
Hogy az egyház kocsiféle,
Ökrök fogva be eléje,
S kik e kocsit huza-vonják,
Azok épők, a szent atyák
Hogy egy igazságot Róma
Elismert: — óh! — ez új nóta!

Vipera.

Káplár: Hát kérem alássan, ha megittam egy pohárral, egészen más ember leszek belőlem. Hát aztán a más embernek is csak kell egy pohárka.

Kapitány: De hát harmadikkal miért iszol?

Káplár: Kérem alássan, hát én csak nézzem: két ember hogy iszik?

Első olvasó: No nézd csak, már meg azt írják a lapok, hogy itt vannak a fecskék.

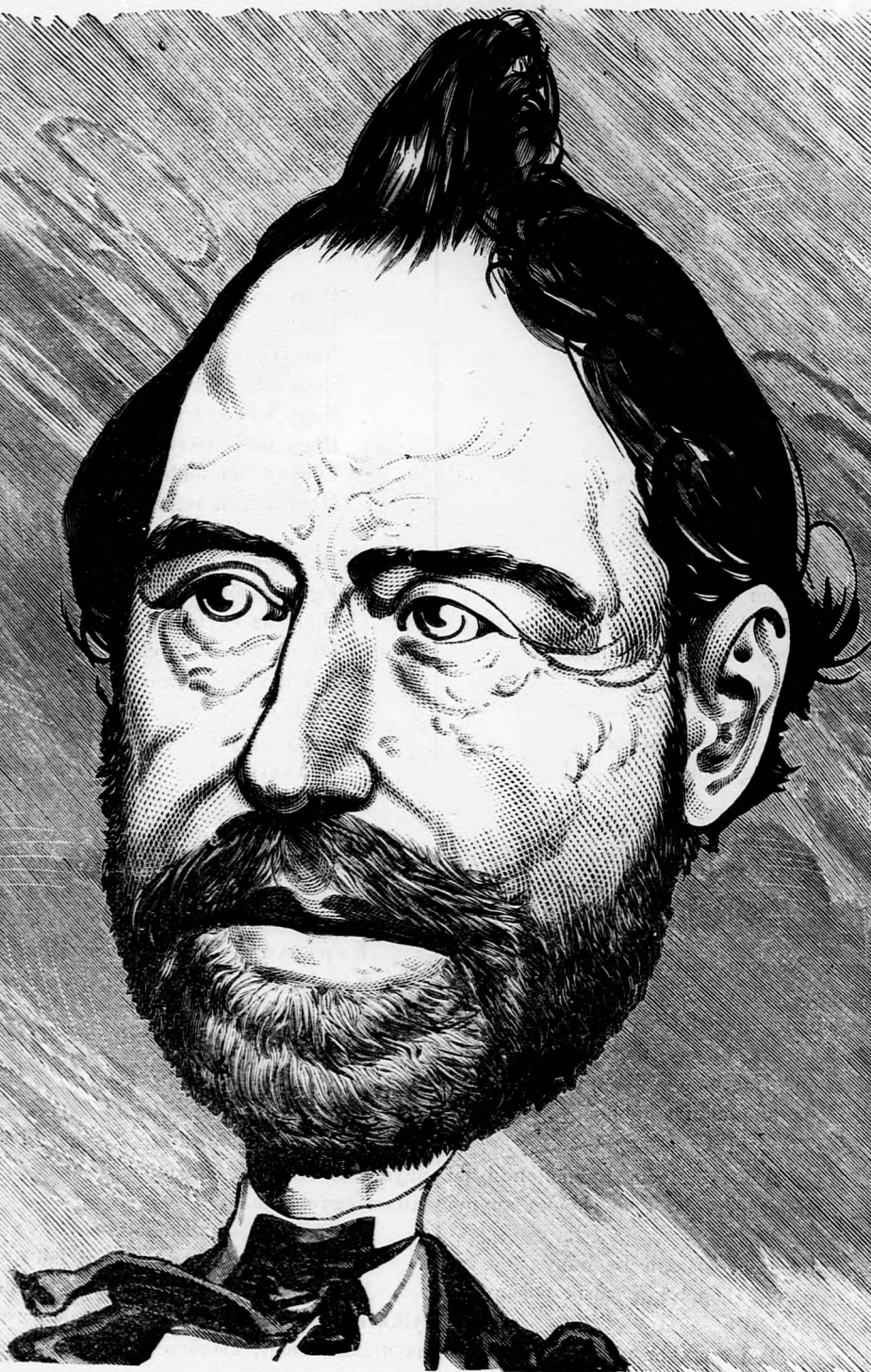
Második olvasó: Na ha itt vannak, hát ugyancsak felsültek szegények. Hanem én ugyan nem láttam egyet sem.

Első olvasó: Én láttam.

Második olvasó: Ugyan hol?

Első olvasó: A feleségem melltűjén, a mellikkel azt a nagy kendőjét szokta összetűzni, a mit ha utczára megy, magára vesz, — a bunda alá.

Nagy „jobb“-jaink arczképei.

Zsedényi Eduárd.

Ő nagysága!

(Halottaiból feltámasztotta: Kálmán diák.)

Az Urban boldogult Bach-korszakban X. vármegyében boldogul élt, s uralkodott, Y. muszka érdemkeresztes vitéz, és arany pléhgalléros cs. kir. törvényszéki elnök.

A szegény emberrel csak úgy lóhátról beszélő elnök ur, háromról volt nevezetes; — t. i. 3 szál bajuszáról, a melynek az arczbőrre leszurkolt egyik szárnya „csala“, — a másik „hajsz“-ra ált; — a muszkák aufführolásáról, s végre különösen a titulusáról. E cím alatt: „Ő nagysága“ — volt ő ismeretes az egész megyében, úgy ismerték őt a vármegye-ház födelén károgó varjuk is. Neve elhagyásával, csupán az „Ő nagysága“ — elég érthetően beszélt, tudva mindenki: ki lakik a samarkandi oroszlánbörben.

Z. cs. kir. Bezirekstuhlrichter, felsőbb engedély mellett nagy vendégség-adásra szánván el árva fejét, öcsese áttal hivatá meg a megye, a város hivatalnokait, s azok nejeit.

A meghívottak közt Ő nagysága persze első helyen volt, annál tisztelgett tehát az öcs legelőször is. Midőn azután Ő nagysága 3 szögletbe huzott szederjes ajkairól a kegyes igen szó legőzsiklőzött, a hívogató, könnyebbült lélekkel a város főbirájához, a jó öreg László bácsihoz tartott. Előadta itten miben jár, s hogy hát: a Z. bácsi estélyére legyen szerencséje, O nagyságához is.

László bátya sohasem tudta elgondolni, mi lehet a szolgabíró urat s micsoda uri guszta lehet: Ő nagyságát, a város főbirája által meghivatni.

Noha szörnyen méltatlankodott az öreg ur, a subordináció lidérez-nyomása alatt, dűnnyögve kardot kötött, színe hagyott tubákszin attiláját magára erőszakolta, a kócsagtollas kalpagot a fejébe nyomta, s ekkép parádéba csapva magát, beállított a nagy urhoz.

Az előadott meghíváson aztán Ő nagyságán volt a sor csodálkozásra hangolódni. Haragra lobbanna az öregurra förmedt, lehordta őt: hogy mer alkalmatlankodni, hiszen a szolgabíró öcsese alig félórával ezelőtt tudatta a meghívást. László bátya konyult füllel, s a mint kitette a lábát az oroszlán barlangjából, villámló szemekkel kotródott el.

Az estélyen, midőn a diszes vendégkoszoru az asztalnál ült, a csupa szem-fül házi gazda kérdőre vonta László bácsit: „hol hagyta Ő nagyságát“?!

„Ahun van ni az asztalfőn, ha van szeme láthatja“, — dörmögött lágyan az interpellált.

„Hiszen Y. Ő nagyságát látom, de én a kedves urambátyám szeretett nejét kérdem a kit szintén meghívtam“.

„Hm, az ebugattát miért nem üzent az ur világosabban? mit tudtam én, hogy a feleségem is Ő nagysága! No még csak ez kellett! Hej be nincs is jó világ“!

Ezt az utolsó felsóhajtást már csak úgy utána gondolta László bácsi, mert mindennapi tapasztalásból tudta, hogy egy elröppent szóért: milyen hamarosan gondoskodtak a szegény emberről egy szűkebb hazában.

Ilyenek is megtörténtek ama régi jó kuruczvilágban!

Országközi mozaik.

Határozati javaslat.

Tekintettel arra, hogy valódi alkotmányos, szabadelvű államban társulatok, testületek, sőt egyének is saját ügyeikben önrendelkezési joggal bírnak s egyiknek sincs joga a másik körébe illetéktelenül beavatkozni:

határozza el a ház:

miszerint vagy az alólirt testület, vagy Ivánka Zsigmond képviselő ur tartsa szoros kötelezettségének lemondását a tisztelt háznak benyújtani.

Az országköz szolgaszemélyzete.

Lónya y. Hé! hol van itt egy Ivánka Zsiga, a ki ezt a czédulát Simonyi Ernőnek átvigye?

Nyilatkozat.

Tisztelt ház! Én, miután mellettem senki más fel nem szólal, ezennel ünnepélyesen és nyílt homlok-kal kinyilatkoztatom, hogy én az ellenem kiküldetni szándékolt parlamenti vizsgálat kiküldetése ellen tiltakozom s ellene szavazok.

Hollán Ernő.

Hirdetmény.

Szilágyi Virgil helyett, ki m i n d i g a jobboldall szavaz, kerestetik cserébe egy magányos, tisztességes jobboldali képviselő, ki egyszer-másszor a baloldallal is mer szavazni.

A szomszédjai a padban.

Az országház folyosóján.

- A. Mi van most napirendre tűzve oda benn?
B. Hát egy scorpíó.

Interpelláció a képviselőház elnökéhez.

Mekkora kapitálist képez már azoknak a képviselőknek a dija, a kiknek a házszabályok 172 §. szerint, mint absenseknek, benn kell hagyni a napi salláriumaikat?

A. Igaz-e, hogy a baloldal megszaporodott? Gr. Zichy Jenő átjött tigrisnek.

B. Dehogyan szaporodott! Hát nem látod, hogy helyette miképp vonul jobbra-balra Szilágyi Virgil!

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Bonaparte Pétert fölmentették. (Ugy kell neki. Minek ölte meg Noir Viktort.)

— — No anyjok, ez már világos argumentum arra nézve, hogy a déli vasut építése körül nem jártak el rendesen. (Micsoda argumentum?) Hát a mit Simonyi hozott fel Hollán ellen, hogy $\frac{3}{4}$ mérfölddel rövidebbre építették a pályát, mint a mennyi költséget fölvettek rá. (Jaj te apjok, hát ennyire nem érted a csiziót! Tudd meg, hogy ez azért van így, mert a tudós professzorok kiszámították, hogy a föld kifelé hül, ami pedig hül, az összébb megyen. Ergo, az a vasut elég hosszúra volt szabva, de elkészülte óta kihült, ergo rövidebbre kellett zsugorodnia.) Csodálom, hogy ez Hollánnak is nem jutott eszébe!

— — (De én nem is tudom apjok, minek opponálsz te mindig. Hiszen a kormánypárton van az ország minden nagysága, és páratlan férfiak. Ott van Rimanóczy, a legnagyobb hasu; Wodjányer, a leghosszabb termetű; Justh, a legnagyobb bibircsójú; Pulszki, a legnagyobb orru; Tóth Vilmos, a legaranyosabb szakállú; Gajzágó, a legsziverehetőbb énekes; Ciotta, aki örök hallgatásával aranyat csinál; Térei Pali, aki szónoklatával ezüsthathost csinál.) Vigyázz anyjok, ki ne felejtse Forgáchot a leglelkesebb népvézért; Aztán még a neveik is szebbek, pl. baj, beteg, bitó, hajdu, császár, pribék, boros, esőröge, lázár, bánó, cuba, bujánovics.) A Forgáchot megint majd kifelejtetted anyjok!

— — Ide figyelj asszony, mit olvasok. Egy amerikai vendéglős borait, és ételeit következő reklam kíséretében ajánlotta a lapokban: József sirt, s így szólott testvéreikhez: Él e még öreg atyám? És testvérei felelének: Oh! igen, még él sőt igen jól érzi magát, mert mindennap a „Cosmopolitanban“ ebédel. (Bizony ez elég szépen hangzik.) Hát ehhez a reklámhoz mit szólsz. „Az ország függetlensége sirt, s így szólott jobb fiaihoz: Élek e én még? És jobb fiai felelének: Oh! igen, még élsz, sőt igen jól érzed magad, mert minden esztendőben a „Delegatióba“ jársz quótát ebédelni!“

A d o m á k.

Félének városi dámát szállított a debreczeni fuvaros. A buczkákon a le s fel firtaló szekér folytonosan dülöngöztén, az asszonyság egyre ijedezett, s végre egy nagyon merész fordulatnál meg is szólította a kocsiszt:

— Nem dőlünk föl, bátya? vigyázzon az Isten szerelméért, én nagyon félek.

Az ember jobbról rágott pipáját balfelé vágva, nagy mérgesen csak ennyit szólt:

— Nem ke' ugatni if'asszony.

Alig mentek azonban egy hajításnyira, a dámanak alapos félelme megtestesül, a szekér szerencsésen felborul, s az úri asszony karja kifeszamodik.

Ekkor a kocsis újra jönak látja megszólalni:

— Most ke' mán ugatni if'asszony, most mán feldőtünk.

Valaki csizmát csináltatott.

— Vigye vissza, mondja a cipésznek, ropant kicsi a lábamra.

— Jól van, feleli a cipész. Majd kiteszem cégnek az üzlet ajtaja fölé: „A nagy csizmához.“

Kérdés.

A. De ha az Están meg a Sanyi nem lenne miből élne meg a „Borsszem Jankó.“

B. Subventióból.

 Folytatás a melléklapon.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő

JÓKAI MÓR.

Lakása: Stáció-utca 80. szám alatt.

Pest, 1870.

Nyomt. az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja:

JANKÓ.

Metszi:

POLLAK.